

ОТТОН I (936-973 рр.)

Підготував

Учень 7-А класу

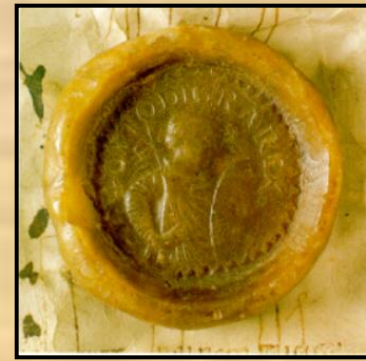
Красніков Олександр

Оттон I Великий (912-973) — німецько-римський імператор, син німецького короля Генріха I (Птахолова) і другої його дружини Матильди.

Ще за життя батька, з обходом старшого брата Танкмара, призначений був спадкоємцем Генріха.

8 серпня 936 р. обраний в Аахені представниками всіх німецьких племен і коронований архієпископом майнцьким.

Рішучий і енергійний, значний по зовнішності, спритний у всіх лицарських змаганнях, благочестивий в дусі свого часу, милостивий і ввічливий з народом, вірний друзям і легко примірявся з ворогами, Оттон багато сприяв піднесенню авторитету німецької нації та посилення держави всередині та ззовні.

З самого початку йому довелося боротися з великими труднощами. Чехи та венди повстали проти нього; в Баварії сини герцога Арнульфа, після смерті батька, самовільно заволоділи герцогськими правами. Оттон I підпорядкував їх собі, позбавив їх влади і також придушив повстання свого брата Танкмара (938) і герцога Ебергарда Франконського.

Більш тривалішою була боротьба Оттона I з його молодшим братом Генріхом, що вступив в союз з Ебергардом Франконським, Гизельбертом Лотаринським і Фрідріхом Майнцьким та користувався підтримкою французького короля.

Оттом Іпереміг противників при Біртені 939 р.. Обидва герцога загинули при Андернахі, незабаром повинен був скласти зброю і Генріх.

У 941 р. він ще раз робив замах на життя брата, але був прощений і з тих пір залишався вірним прихильником короля. Оттом віддав Лотарингію своєму зятю Конраду Рудому, Баварію — брату своєму Генріху, Швабію — своєму синові Лудольфу; Франконію і Саксонію він утримав за собою, але у 961 р. віддав останню Герману Біллунгу.

Брата свого Бруно він поставив архієпископом кельнським. Він правив суворо, але справедливо, тримав васалів у покорі, зробив свій блискучий двір центром держави, збільшив майно корони і зумів знайти опору в духовенстві. У 950 р. йому вдалося знову підпорядкувати собі вендів і чехів; в 947 р. здійснив переможний похід проти данців.

Оттон І (з Міланського рукопису, бл. [1200](#))

Підставою численних єпархій він прагнув зміцнити і поширити християнство в Німеччині. Зробивши свою імперію могутнішою з усіх християнських держав, він в 951 р покликаний на допомогу Адельгейдою, вдовою Лотаря (XVIII, 27), перейшов через Альпи, одружився (перша дружина його Едіта померла в 946 р.) на Адельгейді і прийняв титул короля Італії.

Статуя у соборі Магдебурга

Оттон I і Едіт

Оттон I і Адельгейда

Придушивши повстання своїх синів Лудольфа і Конрада Рудого в 953-954 рр. і віднявши в них герцогства, Оттон 10 серпня 955 р. в долині р. Леха поблизу Аугсбурга, здобув блискучу перемогу над угорцями, у яких забрав баварську східну мархію. У 961 р. він знову попрямував до Італії, прогнав Беренгара, що королівською владою.

2 лютого 962 р. був коронований римським імператором і, таким чином, заснував священно-римську імперію німецької нації. Цим він вказав своїм наступникам шлях до світового панування і вплутав їх в боротьбу, яка хоча і сприяла розвитку культури, але завдала багато шкоди самій Німеччині. Два повстання римлян він придушив і відняв папську владу у Іоанна XII і Бенедикта II. Не вдалося йому тільки завоювати Нижню Італію.

Провівши шість років в Італії, Оттон у серпні 972 р. повернувся в Німеччину. Він був уже хворий, але продовжував, за своїм звичаєм, переїжджати з однієї місцевості в іншу. Трійцю він святкував у Мімінлеві. Під час вечірнього богослужіння він раптом відчув жар і втому. Князі, що знаходилися навколо нього, помітили це і посадили його в крісло. Імператор попросив причастити його, а потім без стогону, з найбільшим спокоєм віддав останній подих. Похований в заснованому ним магдебурзькому соборі, де йому була поставлена кінна статуя.

Дякую за увагу!